

Federico Axat

Ultima scăpare

Traducere din spaniolă de
Ana-Maria Tamaș

1.

Ted McKay era cât pe ce să-și tragă un glonț în tâmplă, când soneria începu să zbârnâie insistent.

Așteptă. Nu putea să apese pe trăgaci când cineva era la ușă.

Pleacă, oricine-ai fi!

Din nou soneria, apoi un bărbat vociferă:

— Deschideți ușa, știu că mă auziți!

Vocea răsună până în birou incredibil de clară, încât preț de o clipă Ted chiar nu crezu că era reală.

Privi în jur, ca și cum ar fi căutat în liniștea pustie a biroului său dovada faptului că strigătul acela fusese real. Acolo se aflau cărțile lui de finanțe, reproducerea după Monet, masa de scris... și, în sfârșit, scrisoarea în care îi explica totul lui Holly.

— Deschideți, vă rog!

Ted continua să țină pistolul Browning la câțiva centimetri de cap; era tot mai greu. Planul lui nu avea să funcționeze dacă bărbatul acela auzea împușcătura și suna la poliție. Holly și fetele erau la Disney World, iar el nu avea să îngăduie ca o astfel de veste să fie primită când erau departe de casă. Sub nicio formă.

Soneriei i se adăugă o serie de bufnituri.

— Haideti! Nu plec până nu-mi deschideți!

Pistolul începu să-i tremure. Ted sprijini arma de coapsa dreaptă. Își trecu degetele de la mâna stângă prin păr și îl blestemă din nou pe necunoscutul acela. Oare să fi fost un vânzător ambulant? În cartierul său de oameni bogați nu erau bine văzuți, și cu atât mai puțin dacă se mai și prezentau în felul acela nerușinat.

Câteva secunde nu s-au mai auzit nici strigăte și nici lovituri, iar Ted dădu să-și îndrepte din nou arma spre tâmplă, foarte încet.

Chiar se gândea că poate bărbatul o fi obosit și plecase, când o serie de lovituri și țipete demonstrară exact contrariul. Dar Ted nu avea de gând să deschidă, sub nicio formă..., urma să aștepte. Neobrăzatul acela se va împăca la un moment dat cu ideea, nu-i așa?

În clipa aceea, ceva de pe birou îi captă atenția: o hârtie pe jumătate îndoită, la fel ca aceea pe care o lăsase în mijlocul mesei pentru Holly, doar că pe aceasta nu apărea scris numele soției sale. Oare să fi fost atât de prost încât să uite să arunce la gunoi una dintre ciornele biletului? În timp ce la ușă strigătele continuau, se consolă gândindu-se că totuși ceva bun avea să urmeze după ce fusese întrerupt într-un mod atât de neașteptat. Desfăcu hârtia și citi biletul.

Ceea ce văzu îl lăsă stană de piatră. Era chiar scrisul său. Totuși, nu-și amintea niciuna din cele două propoziții.

DESCHIDE UȘA
E ULTIMA TA SCĂPARE

Respect pentru oameni și cărți

Să fi scris, oare, cuvintele acelea în vreun context de care nu-și mai amintea? Poate când se juca ori cu Cindy, ori cu Nadine? Nu putea pricepe de unde apăruse biletul acela... nu în situația aia ieșită din comun, cu un nebun în prag, gata să spargă ușa. Dar, firește, trebuia să existe o explicație.

Amăgește-te cât dorești!

În mâna lui dreaptă pistolul Browning cântărea o tonă.

— Deschide odată, Ted!

Tresări, alert. Îl strigase pe nume? Ted nu avea o relație strânsă cu vecinii, dar cel puțin credea că le putea recunoaște vocile, iar cea a bărbatului acela nu semăna deloc cu a niciunuia. Se ridică în picioare și lăsă pistolul pe birou. Știa că nu putea decât să se ducă să vadă despre cine era vorba. Dacă stătea o clipă să se gândească, nu era chiar un capăt de țară. Oricine ar fi fost tipul acela neobrăzat, avea să scape de el imediat, și apoi urma să revină în birou ca să-și pună, în fine, capăt zilelor; de câteva săptămâni bune, tot își făcea planuri, și nu avea să dea înapoi chiar în ultimul moment din cauza unui vânzător ambulant prost-crescut.

Pe colțul mesei de scris se găsea un borcănaș cu pixuri, cleme, radiere pe jumătate folosite și tot felul de fleacuri. Ted îl întoarse cu o mișcare rapidă și văzu cheia pe care o pusese în borcănaș cu mai puțin de două minute înainte. O prinse cu degetele și se uită la ea cu neîncrederea celui care regăsește ceva ce nu credea să mai vadă vreodată. Se presupunea că în momentul acela ar fi trebuit să zacă întins în fotoliul său cu spătar reglabil, pe mână cu resturi de pulbere și levitând spre lumină.

Respect pentru În momentul în care te-ai decis să-ți iei viața — nu contează dacă ai sau nu îndoieli cu privire la asta —, ultimele minute pun la încercare voința oricui; Ted tocmai învățase lecția asta, și nu suporta să treacă iar prin așa ceva.

Se îndreptă enervat peste puțință spre ușa biroului; băgă cheia în broască și deschise. Se simți din nou cuprins de furie când văzu biletul lipit de partea cealaltă a ușii, puțin mai sus de nivelul capului său. Era un semnal de alarmă pentru Holly. „Iubito, am lăsat o copie a cheii pe frigider. Nu intra cu fetele! Te iubesc.“ Părea un act de cruzime, dar Ted cântărise totul cu grijă. Nu voia ca vreuna dintre fiicele lui să-l găsească întins în spatele biroului cu o gaură în cap. Pe de altă parte, să moară la el în birou era cât se poate de logic. Se gândise în mod serios și la alte variante, cum ar fi să se arunce în râu sau să facă o călătorie cât mai departe și să se lase călcat de tren, dar știa că pentru ele lipsa de certitudine era cu mult mai rea. În special pentru Holly. Ea avea nevoie să vadă cu propriii ochi, să fie sigură. Avea nevoie de... *impact*. Era tânără și frumoasă, avea să-și refacă viața. Avea să răzbească.

Se auziră niște bufnituri.

— Vin acum! strigă Ted.

Loviturile încetară.

Deschide ușa! E ultima ta scăpare.

Putea să vadă silueta vizitatorului în spatele ferestruicii de lângă ușă. Traversă salonul încet, aproape sfidător. Din nou observa totul așa cum o făcuse cu cheia de la birou, cu câteva clipe înainte. Văzu televizorul imens, masa pentru cincisprezece invitați, carafele de porțelan.

În felul său, își luase rămas-bun de la fiecare obiect de pe lume. Și totuși se afla acolo din nou, bătrânul și dragul de Teddy, rătăcind prin propriul său salon asemenea unei fantome.

Se opri. Oare aceasta era versiunea lui de la capătul tunelului?

O clipă simți nevoia smintită de a se întoarce în camera sa de lucru ca să verifice dacă în spatele biroului își vedea propriul corp cu mâinile și picioarele desfăcute. Întinse un braț și își trecu degetele peste speteaza canapelei. Simți atingerea rece a pielii; prea reală ca să fie fructul imaginației sale, se gândi. Dar cum putea fi sigur?

Deschise ușa și, văzându-l pe tânăr în prag, înțelese cum acesta supraviețuia ca agent de vânzări, în ciuda felului său de a se purta. Avea în jur de douăzeci și cinci de ani, purta niște pantaloni albi impecabili, cu o curea din piele de șarpe și un pulover în dungii orizontale de toate culorile. Părea mai degrabă un jucător de golf decât un vânzător, chiar dacă în mâna dreaptă ținea o servietă jerpelită din piele care nu se potrivea cu hainele. Purta plete blonde până la umeri, avea ochi albaștri și un zâmbet nerușinat care nu era cu nimic mai prejos decât cel al lui Joe Black. Ted și-o imagină pe Holly, sau pe oricare altă femeie din cartier, cumpărând de la domnul acela orice fleac pe care el ar fi vrut să-l vândă.

— Orice ați avea de oferit, nu mă interesează, spuse Ted.

Zâmbetul deveni și mai larg.

— Vai, din păcate n-am venit să vă vând nimic, spuse ca și cum ar fi fost lucrul cel mai stupid din lume.

Ted aruncă o privire peste umărul vizitatorului. Nicio mașină nu era oprită lângă trotuar, și nici pe Sullivan

Boulevard. Nu era atât de cald în după-amiaza aceea, dar mersul pe jos prin soare atâta drum ar fi trebuit să lase o urmă de oboseală pe chipul celui tânăr de o frumusețe insolentă. În plus, de ce să fi parcat atât de departe?

— Nu vă speriați, spuse tânărul de parcă ar fi putut să-i citească gândurile. Asociatul meu m-a lăsat aici la poartă, ca să nu trezesc bănuiele prin cartier.

Faptul că menționase un *complice* nu-l impresionă pe Ted. Să moară atacat de hoți era mai convenabil decât să-și tragă un glonț în cap.

— Sunt ocupat. Trebuie să plecați.

Ted dădu să închidă ușa, dar bărbatul întinse mâna și îl opri. Nu era un gest neapărat ostil. Ochii îi străluceau imploratori.

— Numele meu este Justin Lynch, domnule McKay. Dacă îmi...

— De unde știți cum mă cheamă?

— Dacă-mi dați voie să intru și să vorbesc cu dumneavoastră zece minute, o să vă explic.

Urmă o clipă de așteptare. Ted nu avea să-i permită celui bărbat să intre în casă, asta era clar. Dar trebuia să admită că prezența acestuia îi trezea o oarecare curiozitate. În cele din urmă, prevală rațiunea.

— Îmi pare rău. Nu e un moment potrivit.

— Vă înșelați, e momen...

Ted închise ușa. Ultimele cuvinte ale lui Lynch ajunseră mai stinse de după ușă, dar se auziră perfect. „E momentul ideal.” Ted continua să stea în fața ușii ascultând, ca și cum ar fi știut că mai urma ceva.

Și exact așa se întâmplă. Lynch vorbi mai tare ca să se facă și mai bine auzit.

Respect pentru oameni și cărți

— Știu ce-aveți de gând să faceți cu pistolul de nouă milimetri pe care l-ați lăsat în birou. Vă promit ca n-am să vă descurajez s-o faceți.

Ted deschise ușa.

2.

Ted își planificase minuțios sinuciderea. Nu era o decizie de ultimă oră, impulsivă și plină de imperfecțiuni. Nu avea să fie unul din cei care planifică cu stângăcie lucrurile doar ca să atragă atenția celorlalți. Sau așa crezuse el. Căci dacă fusese atât de grijuliu cu fiecare amănunt, cum de aflase Lynch? Vizitatorul cu zâmbet larg și trăsături perfecte fusese cât se poate de exact în ceea ce privește calibrul armei și locul în care o lăsase Ted. Chiar dacă era rezonabilă presupunerea că poate Ted avea să-și pună capăt zilelor în birou, părea o ipoteză riscantă, or Lynch o lansase fără ezitare.

Stăteau așezați fiecare la câte un capăt al mesei. Pe Ted îl cuprinse o veche senzație bine cunoscută: frisonul pe care ți-l dă adrenalina și care este urmat de o acuitate a gândirii ce te ajută să fii în avantaj față de adversarul pe care îl ai dinaintea ta. Trecuseră ani de când nu mai jucase șah, dar senzația era de neuitat. Și era atât de plăcută!

— Așadar, Travis ți-a cerut să mă spionezi, spuse.

Lynch, care pusese servieta din piele pe masă și părea dispus s-o deschidă, se opri oarecum consternat.

Respect pentru oameni și cărți

— Asociatul dumneavoastră nu are nimic de-a face cu asta, Ted. Vă deranjează dacă vă spun Ted?

Ted ridică din umeri.

— Nu văd fotografiile cu fiicele dumneavoastră, Nadine și Cindy, spuse Lynch uitându-se fix în servietă.

Părea să caute ceva.

Chiar așa, nu existau fotografiile cu familia. Ted le strânsese din salon. Un sfat: dacă vrei să te sinucizi, ascunde fotografiile cu ai tăi. E mai ușor să-ți faci planuri fără să fii iscodit permanent de cei pe care îi iubești.

— Să nu mai pomenești de fetele mele!

Lynch lăsa să i se vadă din nou zâmbetul magnific. Ridică mâinile.

— Încercam doar să vă câștig încrederea, să stăm puțin de vorbă. Am văzut deja poze cu amândouă și știu că în momentul acesta se află împreună cu mama lor în Florida. Au fost să-i viziteze pe bunici. Nu-i așa?

Comentariul ăsta părea luat dintr-un film cu mafioți. *Știm unde se află familia ta, nu face pe deșteptul!* Și totuși, în atitudinea lui Lynch exista o candoare, ca și cum chiar ar fi căutat să fie amabil.

— Ți-am permis să intri în casa mea. Cred că deja asta înseamnă o anumită dovadă de încredere.

— Mă bucur să aud asta.

— Spune-mi, ce altceva mai știi despre familia mea?

Lynch își ținea mâinile sprijinite pe servietă. Cu o mână schiță un gest de lehamite.

— Ah, mă tem că nu foarte multe. Nu ne place să ne băgăm nasul mai mult decât este necesar. Știu că se întorc din călătorie vineri, ceea ce ne lasă un răgaz de trei zile ca să ne putem ocupa de treburile noastre. Timp mai mult decât suficient.